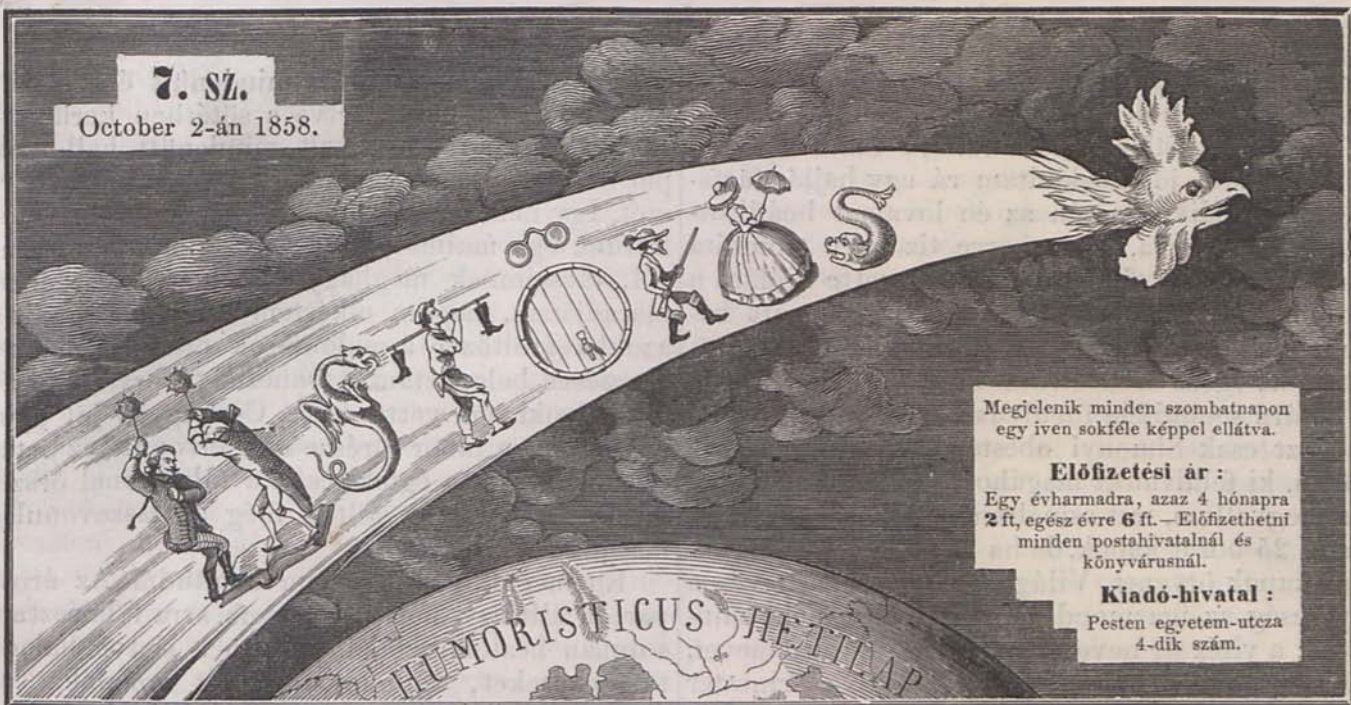

7. SZ.

October 2-án 1858.

Megjelenik minden szombatnapon
egy iven sokféle képpel ellátva.

Előfizetési ár :

Egy évharmadra, azaz 4 hónapra
2 ft, egész évre 6 ft. — Előfizethetni
minden postahivatalnál és
könyvtárban.

Kiadó-hivatal :

Pesten egyetem-utca
4-dik szám.

AZ ŰSTÖKÖS.

Humoristico-belletristicus hetilap.

BÜRGÖZDI BÁCSI CSINTEVÉSEI.

(Folytatás.)

Ezen cásus után persze hogy nem volt többé maradásom az országban. Nem sok gondolkozni valóm volt; ott sütkérezett épen egy verbunkos csapat, fölcaptam katonának, még az nap átvittek a grániczon; épen melegében volt a francia háboru; azt sem kérdezték : tudok-e francziául, vagy sem, vittek a parlézvousk ellen.

Mikor megérkeztem a Simonyi huszárok közé, először a rezervába tettek, a hol a remondákat kellett betanítani, azzal a biztatással, hogy mihelyt magam alá tanítottam egy lovat, mindjárt visznek a háboruba.

Volt egy hamis öreg káplárom, Péter; a gonosz csont kiválasztott számomra egy szép szürke paripát, feldicsérte előttem, hogy az milyen szép ló, milyen jó fajta, milyen áldott pára; a többiek csak úgy nevettek rajta. Pedig a ló valósággal igen szép volt, jó, tanulékony jószág, egy hónap alatt tűzbe-vizbe lehetett rajta menni, az ágyu előtt úgy megállt, hogy a fülét sem mozdította. Pajtásaim csak nevettek. Én folyvást magasztaltam előttiük a szürkét, a min ők még jobban ne-

vettek. Meg nem foghattam, hogy miért. — Nem sokára megtudtam, hogy mért nevetnek? Az ezredestől jött a parancsolat, hogy az ezredi zenekar számára be kell küldeni a legjobban betanított szürkét : (tudnivaló, hogy a zenekarnak mind fehér lova van.) Ezért nevetnek a vén kópék, ha valami rekrutának fehér lova jut. Mire betanítja, elveszik tőle; világos, hogy az enyimet is ott fogják tartani.

— Hát kell-e megint másik szürke ló? kérdé tőlem nevetve Péter káplár.

— Nem szükséges; visszakapom én azt egy hét alatt : felelék neki nagy biztosan.

— No akkor ember a lelked.

Két napig volt még a kezemen a paripa, harmadnap elvitték, negyednap visszahozták, hogy csak maradjon annál, a ki eddig ült rajta. Még Péter káplár is azt hitte, hogy boszorkányság van a dologban.

Akkor nem mondtam el nekik a csin titkát, de most már nem félek, hogy megfarmatringoznak érte : én biz az alatt a két nap alatt egy pár

Teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

órára délelőtt is, délután is kijártattam a lovammal a mezőre; ott fogtam egy trombitát, azzal elkezdtem a fülébe muzsikálni, s minden trombitászó után jót húzkodtam rá egy hajlós fűzfa vesszővel. Mikor aztán az én lovamat beállították a zenekarba, s egyszerre tizenkét trombita harsant meg a feje fölött, nem vette tréfára a dolgot, neki rugaszkodott, keresztül ugrott három embersoron, ledobta a trombitását, szétzavarta az egész orchestrumot: soha többet annak a hátára semmiféle furulyás nem kíváncsozott.

Ezt csak Simonyi obester tudta meg akkor tőlem, ki felhivatott magához, s azt mondta, hogy ha megvallom, mit csináltam a lóval? meglehet, hogy 25 botot kapok, de ha meg nem vallom, akkor kapok ötvenet. Világos száz procent levén a nyereség az igazmondáson, elmondék neki mindent; a vitéz úr nevetett, s mikor a bíró nevet, akkor semmi baj sincs; egy hét múlva őrmester voltam s azontúl fehér lovamat mindig az ezredes közelében lehetett látni.

Egyszer az a hadtest, melyhez ezredünk tartozott, Soult marschalléval állván szemközt, több nap óta ellenkezett vele, a nélkül, hogy nagy csatára tudta volna birni, vagy megkerülhette volna. Egy este az ellenség táborában a szokottnál kétszerte több őrtűz lobogott s éjjélig minden perczben trombitáltak és doboltak.

Simonyi odahivatott magához:

— Hallja kend Bürgözdi, van-e kendnek esze?

— Annyi, a mennyi obester uram.

— Hát bátorsága van-e kendnek?

— A mennyi épen szükséges.

— Hát engem szeret-e egy kicsit?

— De az már van elég!

— No hát ha van kendnek esze, meg bátorsága, aztán engem is szeret, hát vegyen kend maga mellé tizenkét legényt s tudja meg nekem két óra alatt, mi történik most az ellenség táborában? Hajnal előtt még itthon legyen.

Ez épen nekem való multság volt. A háborúban csak azt szerettem, a hol valami fűzfingos csel által kevés ember sok ellen nagy dolgokat tehetett; a nagy mézszárlás soha sem volt szenvedélyem.

Kiválasztottam tizenkét jó legényt magam mellé, s azokkal megindultam az ellenség őrszei felé. — Így okoskodtam magamban: a ki fél, az lámpással jár és fütyül; az ellenség azért rak annyi tüzet, s azért trombitál olyan erősen, mert derék seregei visszavonulóban vannak s azt álézazza, minket itt bolonddá tartva.

Az őrszemek azonban mindenütt ébren voltak, a mint halkán léptetve a sötétben kerülgettük a francia tábor-vonalt, mindenütt hallottuk pár száz lépésnyi távolban az éles „qui vive“ szót. Így nem sokra megyünk. — Az útfélen találtunk egy malmot, ott én leszálltam a lovarról, társaimnak meghagytam, hogy nyeregben maradjanak, magam elkértem a molnár ruháit s azokba átöltözve a malomárok oltalmában szerencsésen belopóztam a francia táborvonal szélébe. Senki sem vette észre. Csakugyan jól gyanakodtam; a tábor főrésze már elvonult, az őrtűzek magányosan égtek; csak a táborvonal őrszei s a tartalékok álltak még a visszavonulás masquirozására.

Én még többet akartam megtudni. Az árokparton állt egy nagy vadkörtefa, arra felmásztam s onnan néztem széljel. Láttam a sietve haladó társzekereket, ágyukat, a sötét vonalakat az úton, mikben az ellenség lovasságát ismertem fel; ez mind igen becses felfedezés volt. Hát a mint le akarok szállni a fáról, látom, hogy jobbról is, balról is közelit egy lovas őrszem, egyenesen az én körtefám felé. No öcsém, most véged van! talán megláttak messziről? ebben a sötétben? Nem biz az, hanem épen ez a körtefa volt az őrjáratok éjjeli találkozója. Épen ott álltam meg mind a ketten. Hallottam, hogy mit beszélnek? A tábori jelszót közölték egymással: éjjélig „minuit“, azontúl „a l'aube.“ Ez már érdekes fölfedezés! A mint így legjobban szedem a begyembe az érdekes fölfedezéseket, egyszerre rupsz! letörik alattam az ág, a min állok s én mindenestül oda esem a francziák nyaka közé!

No — képzelhetni, hogy megijedtek azok! — de hát még én?

— Spion! spion! fel kell akasztani! — kiabálták; hanem az őrjárat vezetője azt mondta, hogy előbb a főörhelyre kell vinni, ott majd reggel a parancsnok kikérdez s azután felkötet.

Azzal aztán galléron ragadtak, s elvittek a főörhelyre, ott volt egy leégett kalyiba, abba belöktek s rám zárták az ajtót. No ez most csakugyan rossz tréfa lesz.

Egy kis idő múlva egy másik embert is hoztak oda, az meg egy részeg savoyard volt, ki egy csavaróhegedűvel, meg egy tengeri ürgével belelévedt a táborvonalba s nem tudta kimagyarázni magát; az lefeküdt mellém s el is aludt rögtön.

A chasseuröket, a kik odahoztak, nem sokára föl váltá egy gyalog csapat; a lovasok vezére, jól hallám, mint ajánlott bennünket az új parancs-

nok kegyelmébe : „itt van egy kém, a kit hajnalban ki kell examinálni s ha nincs közelében fa, föbelövetni; — aztán meg egy részeg savoyard, arra kell verni annyit, a mennyitől kijózanul.“ — Jól van.

Alig vártam, hogy a lovasok odább menjenek, lehúztam a savoyard kabátját, ráadtam a magamét, felkötöttem a bocskorait, prémes sipkáját a fejembe nyomtam, s azzal elkezdtem a hegedűjével muzsikálni. Együgyü instrumentum az, csak csavargatni kell a farkát, magátul ordít.

A francziák odakinn nevettek rajta : „kérekedik ki a savoyard!“ Azután valamelyik olyan okos volt, hogy azt indítványozta : ki kellene eresztetni, muzsikálna reggelig; tánczolhatnánk rajta.“ Kieresztettek hát. Én olyan ostoba pofával, a milyen csak illett, muzsikáltam nekik mindent, a mi abból a hegedü-dudából kitelt, azok tánczoltak, ugráltak mellé, s ütögették a nyúlőr süveget a fejemben. Azután elővettem nekik a tengeri ürgét, hogy csináljon mindenféle mesterséget : a tengeri ürge tánczolt, ugrált, egyszer jót csiptem a farkán, a tengeri ürge keresztül ugrott a bougre fején s álló neki a mezőnek.

— Ah mio caro sciurello! leporello! ordíték kétségbeesve; s azzal vesd el magad a tengeri ürge után! Azaz, hogy a tengeri ürge futhatott miattam a világ minden tengere felé; én futottam bele a sötétségbe; a francziák kaczagtak és azt gondolták, hogy az ürgeimet keresem, később pedig megnyugodtak abban, hogy a vonaltól majd vissza hoznak megint, mert ott keresztül nem mehetek.

Három helyen kellett az őrszemeken áthaladnom : a *minuit* szó mindenütt átsegített, a negyediknél már az *a l'aube*-ra volt szükség. Hajnal előtt még is ott voltam Simonyinál, titkaimmal és hegedűmmel együtt.

Az ezredes kegyetlenül megdicsért; s rögtön támadót parancsolt; félóra alatt felgombolyítottuk az egész francia táborvonalat s reggel mi piritottunk szalonnát az ő tábortüzeiknél, de bizony ideje volt sietnünk, mert különben felakasztják a savoyardomat az én effigiesemben. — E furesa eset után, nem tudom miért? mindjárt főhadnaggyá tettek.

— Hadnagy koromban egyszer egy kis német városban állomásoztunk valami hosszú fegyverszünet alatt, a mi nem igen nagy multság a katonára nézve, volt egy igen kedves czimborám, szintén hadnagy a Simonyi huszároknál.

Szép tizenhét éves fiu, szakáttalan, bajusz-

talán, tejképi siheder, a ki rendesen, a merre járt, több kárt tett az asszonyokban mint az ellenségben.

Én egy hamis ragyásképi öreg urhoz voltam kvártélyozva, a kinek igen csinos, szendeképi ártatlan feleségecskéje volt.

Az öreg ur, mondom, igen hamis legény volt minden szürkeczopfos volta mellett is, s ha összeült olykor velem egy pohár Gósét elgyürni, mindenkor csak oda ment ki a discursus. hogy hol merre teremnek a legszebb leányok? s azután jöttek a kalandok, bolondnál bolondabb historiák; az öreg ur nem a legutolsó gonosztévő lehetett a maga idejében.

Egyszer szóbeszéd közben előjön, hogy igaz volna-e az, hogy leányok is vannak katonáknak átöltözve a hadseregnél?

— Van biz ott. Mi velünk is jár egy.

— Mi a tatár! Férfiruhában?

— Plane huszárruhában.

— No az érdekes lehet. — Szép-e?

— Olyan, a milyen. Megjárja, a hol különben nincs.

— S van-e szeretője?

— Biz az nem igen válogatós ebben a tekintetben. Nem sokat ad a jó hírnevére.

— Ejnye teringtét, de szeretném én azt a leányt látni!

— Az megeshetik, elhozhatom ide, ha kívánja.

— Hozza el, hozza, én multságot fogok akkorra rendezni; derék lesz, hogy el fogjuk vele az asszonyokat majd bolondítani. Meg nem kell nekik mondani, hogy az a huszár leányzó.

Az ígért napon az én hadnagy collégám szépen kicsipte magát, haját fürtösen felsütette, arca és szemei különös epedő állapotban voltak a mult éjjeli korhelykedés miatt. Szokottnál szebb volt.

Én bemutattam a társaságnak a fiatal huszárt, kit is az öreg ur rögtön elkezdte a legválogatottabb sziveskedésekkel halmozni, összeölelgette, megcsókolta innen is, túl is, kezét szorongatá, leülteté, alig találta helyét, csak hogy a tenyerén nem hordozta.

Az én hadnagyom mindezt tulömlő fraternitásnak vette, mely őt mint magyar katonát illeti, én pedig mind ezekhez a legphlegmaticusabb képet csináltam, mint a ki az egész tréfáról egy commát sem tud.

Vacsora alatt maga és felesége közé ültette a kis hadnagyot az öreg ur, folyvást incselkedett

mellette, hízelt neki, ő szedett a tányérjára, töltötte neki a bort, tömte cukorsüteményekkel, s lopva kereste az asztal alatt a lábát és csipkedte, szorongatta.

Én pedig mindezekhez a legkomolyabb képet tudtam vágni.

A szép háziasszony szendén lesütött szemekkel ült a hadnagy jobbján, s ha valaki figyelmeztet rá, észrevehető, hogy néha fel-felemeli nagy fekete szeméit, s oldalt sajtós pillanatokot vet a szép huszárra.

E tolvajpillantásokat legelőbb észrevette az öreg ur, titkosan nevetve húzta oda szájához a hadnagy fejét, s ezt sugta fülébe :

— Nézze csak, hogy pislog féloldalt a feleségem kegyedre.

A fiu hosszút bámult az öregre, de látszott amannak vigyorgó arcából, hogy nem haragból mondta.

— Ugyan hallja, folytatá suttogva, tegye meg a kedvemért, bolondítsa el egy kicsinyt azt az asszonyt.

Az én pajtásom erre még nagyobb szemeket csinált, de utóbb is azt kezdte hinni, hogy ez az ember tán Lapponiából veszi eredetét, a hol a férjek különösen szeretik, ha valaki a feleségeiket elbolondítja, s biz ő nem hagyta magának kétszer mondani a biztatást.

Az öreg ur eközben úgy tett mintha nem nézne oda, s midőn néha-néha észrevevé neje zavarodását, rettenetesen kaczagott, s nekem félszemmel integetett, hunyorgatott s tenyere mögött suttogott felém :

— Egészen bele bolondul az asszony! s tett nekik ez a tréfa szörnyen.

Vacsora után, hogy az asztaltól fölkeltek, a hamis öreg ur kihúzott magával a pipázó szobába. A kis hadnagy jobb szeretett ott maradni az asszonyoknál, de ígérte hogy majd ő is átjön.

A pipázó-szobában víg discursus között elfolyt sok idő, de a hadnagy nem jött. A vendégek lassanként elszállinkóztak kiki haza felé. Csak én meg a kis barátom maradtunk még.

— Oda megyek, meglesem őket, mit csinálnak? — szólt az öreg ur ekkor és kilopódzott.

Kis idő múlva szakkermentozva jön vissza.

— Jaj, Herr Bruder, maga engem rettentően megsalt.

— Hogy-hogy? kérdezém ártatlan képpel, noha igen is jól tudtam, hogy : hogy?

— Maga énnekem azt mondta, hogy az a huszárhadnagy egy olyanféle leány, a ki nem igen válogatós bizonyos tekintetekben. Maga engem rászedett.

— Mi történt?

— Hát odamegyek az ajtóba, hallgatózom, hallok valami sohajtozást, tovább hallgatózom : következik a csókolódás, a huszár esküszik az asszonymnak, hogy örökké szeretni fogja. Nem állhattam tovább, elröhögtem magamat s berontottam az ajtón. Az asszony egy székre ájult, a *huszárleány* pedig a másik szobába futott, én utána, onnan pedig nem volt kijárás. Kezeim közt vagy most! kiálték rá átnyalálva karsu derekát. Erre ő azzal a szép fáin fehér kezével

olyan manupropriát nyomott a pofámra, hogy a szoba tulsó szegletébe estem tőle, ő pedig felszakitva az ablakot, hastnichtgséhn kiugrott rajta. Herr Bruder, hisz ez a leány rettenetesen tudja védelmezni az erényét.

A jámbor gonosztevő maig is azt hiszi, ha még él, hogy ő volt a bűnös, nem a felesége.

(Folytatása következik.)

Arthur és Chlorinda.

Chlorinda. Monsieur ha elhagy engem,
Keblem akkor megreped ;
A bánatnak tengerébe
Mélyen én lesülyedek.

Arthur. A mieder megóvja keblét
Szakadástól milady ;
S a tengerbe elsülyedni
Crinolin nem engedi.

Vén kofa.

Egyedül magában ül az utcza sarkon
 A jó öreg néne, a jó Dorka asszony;
 Ugy megnyomja vállát az a száz esztendő
 Mint pusztult várat a rászállt nehéz felhő.
 Hulló fehér haja széjjel van bomolva,
 A jó Isten tudja mikor volt befonva!
 Mély bástyákkal bevont feketedő arca,
 Viszontagságoknak volt csatapiarca;
 És a mint nyargaltak szilaj paripáik,
 Körmeiknek nyoma maiglan meglátszik . . .
 Szomorún borult rá mint egy ócska templom,
 Az a gyékényekből készült firmamentom;
 Összetört kifoszlott takarmány kalapja,
 Képét köröskörül félőltre takarja;
 Mellette egy rongyos félvörös esernyő,
 Nagyobb mint az égen akár melyik felhő . . .
 Körülötte földön, rongyon és kosárban
 Alma, kukoricza, kása, bab, tojás van;
 Ő meg ott köztük mint vetemény közt a váz,
 Örkdöve ijesztve, beszélgetve tanyáz . . .
 — De kivel beszélget? kivel beszélgetne,
 Hiszen ha jól látom senki sincs mellette? —
 Imádkozik szegény, s beszél a halállal,
 Hol jár, hol késik már avval a kaszával!
 — De nem csak az Isten és nem csak a halál,
 Kikkel Dorka néne beszélgetése áll;
 Ahol közelegnek a hamis diákok,
 Közülök mindegyik hosszú képet vágott;
 Suttogva haladnak, s a sátorhoz érve
 A ki előcsahos — beszédet kezd véle;
 Megkérdezi tőle tiszteletes hangon:
 „Mikor születetett ugyan néném-asszony?„
 — „Rég volt az fiam . . .!„ s az esztendő helyett
 Zsörtölődő nyelvén a beszéd megered;

„Más idő járt akkor, egész más mint mostan,
 Mikor én születtem, mikor kis lány voltam!
 Hej az én időmben az uri népeknél,
 Laposabb volt a mez, s dagadtabb az erszény;
 Nem kellett vasbástya, elég volt a népen
 Akkor még e helyett a piros szemérem . . .
 Nem hordtak még akkor akkora kalapot,
 És alatta még is százszor annyi lakott;
 Nem volt fél arasztos sarka a csizmának,
 S a kik hordták mégis nagyobbak valának . . .!
 Nem vetettek válygot a szegény cigányok,
 Mert volt kinek szóljon édes muzsikájok;
 Most nem kell senkinek . . . felakasztva hallgat,
 Lejárt az ideje muzsikának, dálnak . . .!„

Farkas a kert alatt . . . amoda közeleg,
 Egy . . . kettő . . . valami — kilencz cigány gyerek;
 Még messzire jönnek, s már reájuk kiált:
 „Nincs semmi eladó — vidd ördög a cigányt!
 No menjetek ti is, — te meg ne közelíts . . .!„
 S megmozdul mellette a nagy „uram segits!“
 Régi görcsös botja . . . hej az volt ám régen,
 Hogy ezen levél volt, s harmat a levélen! . . .
 Elmennek; és Dorka néne maga marad,
 Bibliája ott van a mentéje alatt;
 Hasadásokból van már csak a zsinórja
 S érdemjelek gyanánt foltok lógnak róla;
 De nem is csuda, hisz harmadik nagyapja
 Burkus háborúkor már viselten kapta;
 Hát még az a bárány, az bégett ám régen
 Mely belés volt hajdan ott a belsejében . . .
 Ez alól huzta ki néne a bibliát
 Közepéből rezes pápaszem kandikált;
 Szennyes kötőjével körül tőrülgette,
 S mint nyeretget a lóra — az orrára tette.
 S kinyitá a könyvet, a melyben a rendek,
 Mint elázott búza-kalászkok hevernek;
 Milyen eső volt az mely elverte őket?
 Forró csókok talán, vagy keserű könnyek!?
 Olvasgat, olvasgat, teljes buzgósággal,
 S szunnyadván megdőfi a könyvet orrával;
 Majd meg észreveszi, hogy kásás kosarán
 Lakozik egy veréb úgy isten-igazán,
 Eldobja a könyvet, kapja pápaszemét,
 S rá kiált: „höss veréb, menykő csapjon beléd!„ . . .

Kuthen.

Párviadal.

Stuczli, a párbaj olyan lakoma, miben azt se tudod még
 Vendég fogsz-e te ott lenni, avagy pecsenye?

X. ügyvéd.

Szolták a jámbort, hogy nem tud járni divattal:
 „Piszkos a keztyűm, igaz; tiszta de ám a kezem!„

Veszedelemes fogadás.

Tóni. Servus ecsém!

Józsi. Servus ecsém.

Tóni. Micsoda ecsém? Bátyád vagyok.

Józsi. Az biz én neked.

Tóni. Ejnye, hisz az ölemben hordoztalak, mikor kicsi voltál.

Józsi. Meglehet hogy nagyobb kamasz voltál, de én tanítottalak silabizálni.

Tóni. Micsoda? Hiszen mikor én juratus voltam, te még akkor a normába jártál s nekem kezecskét csókoltál, ha egy krajczárt adtam körtére.

Józsi. Hallatlan! Nem hozzám kínálkoztál patvaristának, mikor én már szolgabíró lettem?

Tóni. Jérusálem! hiszen akkor kaptad az apádtól a legelső fakardot ajándékba, mikor én már mint hadnagy kapituláltam.

Józsi. Ez még is csak sok. Hisz én feleséges ember voltam, mikor még neked hátul gombolták a ruhádat.

Tóni. Ejnye... Fogadjunk, hogy én vagyok a nagybátyád.

Józsi. Jól van, fogadjunk. Mibe fogadjunk?

Tóni. Egy láda pezsgőbe.

Józsi. Az nem ér semmit. Hamar megiszszuk s vége a bűnhődésnek. Másba fogadjunk. A melyikünkre törvényesen bebizonyul, hogy a másiknak unokaöccse, az tartozik a nagybátyjának, akárhol találkozik vele, kezecskét csókolni.

Tóni. Jól van, áll a fogadás. Hát mikor születél?

Józsi. Ezernyolczszáztizenegyben.

Tóni. Én is akkor, május harmadikán.

Józsi. Én is az nap. De délelőtt-e, vagy délután?

Tóni. Azt már nem tudom.

Józsi. Én sem tudom. Irunk a papnak.

Mind a ketten meghozatták a keresztleveleiket, s

azokból aztán kisült, hogy csakugyan Józsi idősebb *hat egész órával* Tóninál, s már most Tóni akár hol találkozik Józsival utcán, színházban, társaságban, mindenütt kezecskét csókolt Józsinak s kedves urambátyámnak titulálja, a mit ez hasonló prosopopaeiával enged magán megtörténni.

Színházi rébuszok.

(Eltanulva a magyar (!) nemzeti színházban operai előadások alkalmával több rendbeli első rendű énekes és énekesnő ajkairól, kik 4–5000 forintért ilyen szépen beszélnek magyarul.)

1. Rébusz. Mit tesz ez : „*Lecsenertek anacsek?*“

Megfejtés : *Legyen örök a nagy ég.*

2. Rébusz. (Ezt francziául kell olvasni.) „*Misón ssenér atánz!*“

(Értsd belőle : „mi sok gyönyört adandz.“)

3. Rébusz. (Ez még csak szép!) „*O me nei torcesz, hozszot horszok afoti konorkesz!*“

(Tessék hozzálátni a megfejtéséhez !)

(Értsd : „nyörögés!“)

4. Rébusz. „*Összecsosszant asza njám.*“

(Megtéjtés : „*Özvegy asszony volt az anyám.*“)

Feljegyzésre méltó dolgok.

⊙ A nemzeti színházi nyugdíjintézet alapszabályai között az van, hogy a drámai tagok 25 évi szolgálat után tarthatnak számot nyugdíjra; az énekesek pedig 15 évi után. Most a zenekarbéli muzikusok is folyamodtak az illető bizottmányhoz, hogy miután ők is az operához tartoznak, az ő pensióképességük is 15 évre határozottassék. Tehát az orchestrum utolsó kontrása is elébbvaló művésznek ismeri el magát akármelyik drámai színésznél és színésznőnél, a kinek 15 évig hegedülni nagyobb érdem, mint ennek 25-ig fáradni a nemzeti nyelv mivélésében.

⊙ Az üstökös (ott az égen) egyre növekedőben van (gyűlnek a praenumeransai). Hazánkban is sok zavart okozott már az által, hogy este is látszik, meg reggel is. Ártatlan emberek ebből azt képzelik, hogy két üstökös van. Ezen aztán összevesznek, eldöngetik egymást. *Egy szilágysági városban váló-pert is indítottak e miatt.* Okosabb emberek azzal vágják ketté a vitát, hogy persze két üstökös van, az egyik ott látható az egyetem-utcában, a ki látni akarja, praenumeráljon rá; ilyenfor-

mán maga a gönczöl szekere hordja szét az üstökös előfizetési felhívását, még pedig minden iktatási díj nélkül; képzelem, hogy irigylik ezt a többi hirlapok és divatlapok! képzelem, hogy dühösködnek érte, hogy ők nem ragaszthatják a programjaikat oda, a hol a mienk van, hogy ők nem részesülhetnek ilyen igazán *magas* proteccióban, mint mi!

⊙ Tavaly történt, hogy a császári körut előtt a Magyarországon jótékonyágáról kegyeletesen ismert báró S** meglát egy vidéki városban keresztül utaztában egy igen szép fiatal embert. Az ifjú férfi kiszolgált huszár volt, s most mint gazdasági hivatalnok szolgált, azonban mind finom ügyes magaviselete: mind daliás alakja által magára voná a báró figyelmét; annyira, hogy az végre nem állhatta meg, hogy őt e következő ajánlattal meg ne kísértse.

„Uram, ön mivel, jó családbul való férfi; hanem azért ne vegye megbántásnak, ha önnek egy különös ajánlatot teszek. Én a fejedelmi látogatás alkalmára egy testőrhuszári diszöltönyt készíttettem 4000 pengőért. Vegye ön fel ezt az öltönyt magára, nem több időre, mint négy napra.

A fiatal ember meggondolta az ajánlatot és ráállt. Négy napig testörködött báró S** nál, s ez alatt mind delisége, mind finomsága által még azok figyelmét is magára vonta, kik különben nem szokták az ilyen öltözetben levő embereket meglátni.

Négy nap alatt kitelt a szegődés ideje, mint bizonyos mesebeli szolgálati esztendő, mely csak három nappal áll, s akkor magához hivatá a báró kiszolgált huszárját, megköszönte neki a szíves készségeket:

„Ezt az öltönyt pedig tartsa ön meg emlékül, s hogy azt még szükségből se legyen kénytelen viselni többé, fogadja mellé ezt a kis napidíjt.“

Az a kis napidíj volt — negyvenezer forint.

⊙ Ismét egy érdekes *újság* jelent meg Bécsben, melynek már eddig is nagy közönsége van. Szerkeszti és kiadja a *bécsi nemzeti bank*; tartalma minden rendű és rangú emberek számára igen érdekes és mulattató; neveli érdekességét még az, hogy azt minden a birodalomban lakozó nemzet egyaránt megérti és kellemetesen találja; különösen nagyon praenumerálnak rá zsidó atyáinkfiak. Kívánunk előfizetőinknek sok példányt ebből az érdekes újságból, még pedig abból a kiadásból, a melyeknek mentül hosszabb a titulusa. Valjon fog-e a nemzeti bank velünk *is cserepéldányt* váltani?

⊙ A minap a svábhegyen egy gyanus macska össze harapdálta egy sváb parasztnak a kutyáját, meg a gyereket. A kutyát és macskát az illető hatóság természetesen mindjárt elfogatta, s a sváb fizetett valami kevés pénzt azért a fáradságért; hanem a gyereket eltagadta, hogy annak semmi baja sincsen. Kérdjük tőle, hogy miért nem jelenti az orvosnak ez esetet, nem fél, hogy a gyermeke a legszerencsétlenebbül járhat? — „Igen bizony; felel a sváb; fizettem már a kutyámért, fizettem a macskámért, most még a gyermekemért is fizessek?“

Hirlapi kacsaák.

— Legkövérebb hirlapi kacsa volt az, a mit az idén magyar lapjaink költöttek ki a tojásból melyek szerint ez évben a magyar nemzeti színház emelésére, a drámai ügy felmagasztalására, a hazai művészet jövőjének fényes biztosítására nagyszerű adakozások történtek; tiz-, húsz-, harmincz-, ötvenezerével irák a roppant számokat rakásra; aztán az lett belőle; hogy e nagyszerű nemzeti segély után — legelőbb is elvették a szerkesztők és drámaírók szabadjegyeit — *gazdálkodási szempontból*. Ilyen felülés nem történt azon nevezetes tréfa óta, a mikor a brémai tanács proclamálta, hogy egy magyarországi eredetű, Kiss nevezetű, mexicói telepítvényes meghalt, ha vannak rokonai Magyarországon, sieszenek magukat jelenteni; persze hogy háromezeren felül menő atyafiság jelentette magát Brémában; szó volt tiz, húszmilliónyi dollárokról aranyban. Aztán azt a választ kapták, hogy az illető telepítvényes rokonok és köpönyeg nélkül halván meg Mexicóban, az itteni atyafiak térítsék meg a szállító társaságnak a temetési költségeket. — Ezúttal a drámaírók fizetik a temetési költségeket.

Borkoresolyák.

Volt egy palócz inasom. Szolgálata első reggelén páratlan csizmát hozott be.

— Marcsi te, hisz ez a csizma páratlan!

— He he! hisz ketteő van!

— Nem látod csacsi, hogy az egyiknek szára hosszabb mint a másiké?

— Hát 'szen behozhatom a másik párt, de mikor az is csak olyan!

A csók olyan mint a Teremtés, mert semmiből lesz s igen jó.

— Lelkecském, volt-e piros szalag a kis Zsoli nyakán, mikor elveszett?

— Volt, volt, hogy ne lett volna, látta talán valaki a kis kedvest?

— Nem tudnám; de im itt e kolbászban látok piros szalagdarabkákat.

— Nem ér biz az a himlőoltás egy fakohát se, nemzetes uram!

— Már mért ne érne János gazda?

— De tudom én azt. Taval átment a szekér gyermekem, belehalt biz a, pedig hát be volt oltva az istenadta!

Enoch leánya Noemi ötszáznyolecvan éves korában ment férjhez. Anyák s leányok, ne csüggedjete!

Koescmában egy ital vízhez úgy jutsz legbiztosabban, ha egy iteze bornak harmadrészét kéred.

A sárból kimenekedtem.

Halottat temetett Debreczenben a kántor; s ment elől nagy siralmasan énekelve: „a sárból kimenekedtem!”

Félre talált azonban lépni a padlórol s ijedten kiálta fel: — Jaj! húzzanak ki; inkább most estem még bele nyakig!

Apa és fiu (a kigyó-utca szögletén).

— Jaj apám, ne menjünk a váczi-utca felé, ott egy hitelezőm lakik, kerüljünk az úri-utczára.

— Jaj fiam, ott meg az enyim lakik.

— *A misantrop.* Ne ízélj most ezekkel a világfájdalmas dolgokkal, mikor épen itt lógg a fejük fölött az üstökös; ha nagyon lamentálunk, még úgy föbe kollint bennünket, hogy soha sem eszünk több pörkölt bürgét tarhonyával.

— Az üstököshöz irt versben csak az az egy hiba van, hogy tavaly nem 1847-et, hanem 1857-et irtunk; a többit nem kell igazítani, mert az mind elég rossz.

— Elfogadott művek. A tanár fia. (70.) Patikából kóstolót.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**
Lakása: Magyar-utca 21. sz.

Hiteles tanú.

Kisbíró. Hát kend hol volt, hogy egész héten nem jött utat csinálni? — *Pógár.* Beteg voltam komiszáros uram, nem jöhöttem. — *Kisbíró.* Beteg volt kend? ugyan miféle hideg lelte? Van-e tanubizonysága? — *Pógár.* Ihol van ni. (Mutatja a szüre alól a ludat.) — *Kisbíró.* (Meggyőződve.) No már úgy elhiszem.

A fejtörésre való feladat megfejtése.

Erre a kérdésre: „cujus?” a felelet „Spartaci“
(^{pacsirta}₂₃₇₁₈₄₅₆) Bikfalvi ur megint kitett magáért: szerinte ez a római név válik belőle „Tar Pista“ (^{pacsirta}₄₈₇₆₅₃₁₂).
Igen bizony, ha *ts*-sel írják a *cs*-ét.

Rébusz.

A hatodik számbeli rébusz megfejtése:

Az a tó ott a *Balaton*, az a vonal ott *nyolcs mérföld*, az a vár *Székes és fehér*; — olvasd: „*Balaton Székes-Fehérvárhoz nyolcs mérföld.*“

Szerkesztői sub rosa.

(81.) Mindenkinek kosarat ad. (82.) Ha nem tetszik, hozd vissza. (83.) Nincs is asztalunk. (84.) Most hagyta el a hideglelés. (85.) Béka vagyok én még. (86.) (Az utóbbiak szerzőjének tiszteletpéldányt küldenénk, ha tudnánk hova?) Az ügyvéd hegedűje. (87.) Nem mindegy 4-szer 8, vagy 8-szor 4. (88.) Ne kívánja a gyomrát magának. (89.) Én is voltam ilyen szegény. (90.) Debreczenből N. M. illusztrált élezei (91.) Örmény censura. (92.) Laconicismus. (93.) Itt én vagyok az úr. (94.) Mi volt hajdan az írói jutalom és bírálat? (95.)

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten
(egyetem-utca 4. sz.).